

Arrest

nr. 186 177 van 27 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran. U bent getrouwd met M. S. H. (...) (O.V. (...)). U werkte in Iran de laatste tien jaar als leerkracht in een basisschool. U was ook lid van de leerkrachtenbond die opkwam voor de recht van leerkrachten. U vond voornamelijk dat leerkrachten slecht betaald waren en niet voldoende erkend werden. U nam als lid van de bond af en toe deel aan vergaderingen. Op 31/4/1394 (Iraanse kalender, 22 juli 2015 in de Westerse kalender) nam u deel aan een demonstratie, georganiseerd door de leerkrachtenbond, om te protesteren tegen de arrestatie van enkele leerkrachten. De ordediensten waren talrijk aanwezig en u werd, samen met een 200-tal anderen, gearresteerd. U werd vastgehouden in het arrestatiebureau van Ettelaat (Ministerie van Informatie) en de dag zelf vrijgelaten. Een week later kreeg u een convocatie om zich te gaan aanmelden op de revolutionaire rechtbank. U ging naar de rechtbank waar u te horen kreeg dat

uw dossier was overgedragen aan de Evin rechtbank en u zich daar moest gaan aanmelden. Jullie besloten echter diezelfde nacht te vertrekken. Jullie verzamelden alle nodige documenten en verkochten jullie wagen en jullie goud om de reis uit Iran te bekostigen. Jullie doken onder bij een vriend van jullie, K. M. (...). Op 26/5/1393 (17 augustus 2015) vertrokken jullie van Teheran naar Bender Abbas, waar jullie op 28/5/1393 (19 augustus 2015) op een schip gezet werden. Jullie reisden gedurende een maand en zes dagen met dit schip. Jullie verbleven in een kleine kamer met een raampje. Het schip waarmee jullie reisden, legde aan in een voor u onbekend Europees land. Jullie stapten van het schip in een wagen die jullie in een zevental uur naar België bracht, waar jullie op 28 september 2015 een asielaanvraag indienden. U vreest in Iran vervolgd te worden omwille van uw deelname aan een demonstratie en omwille van het feit dat u liefdesgedichten plaatste op een website. Deze gedichten werden immers reeds geweigerd voor publicatie door een uitgeverij omdat zij niet voldeden aan de islamitische normen en waarden.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag heb ik een weigeringsbeslissing genomen die als volgt luidt:

"Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele elementen in uw verklaringen als in de verklaringen van uw echtgenote die de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde reisweg op de helling zetten. Jullie beweerden met een schip van Iran (Bendar Abbas) naar Europa te zijn gereisd. U kon echter nauwelijks details vertellen over hoe jullie deze gecompliceerde reisroute hebben afgelegd. U dacht dat jullie hadden gereisd met een vrachtschip omdat u containers had gezien. Toen u werd uitgelegd dat het niet eenvoudig is om zomaar op een vrachtschip te geraken aangezien het laden en lossen met kranen gebeurt, zei u dat het kon zijn dat het toch een passagiersschip betrof (CGVS, p. 6-7). Uw echtgenote wist niet te vertellen welk soort schip het was. Ze kon enkel zeggen dat het een groot schip was maar wist niet of het vracht vervoerde (CGVS echtgenote, p. 5). Het is overigens merkwaardig dat u aanvankelijk verklaarde dat jullie met een trap het schip zijn opgestapt en later, nadat u was geconfronteerd met het feit dat men niet zomaar op een vrachtschip kan stappen, verklaarde dat u niet wist hoe u het moest uitleggen, het eigenlijk niet meer wist en ook niet goed had opgelet hoe u op dat schip was geraakt (CGVS, p. 7). Hoewel jullie een raam gehad zouden hebben in jullie cabine in het schip, had u geen enkele informatie over het traject dat het schip had afgelegd om Europa te bereiken. U wist niet of jullie via het Suezkanaal waren gereisd.

U wist ook niet in welk land jullie aangemeerd zijn. Het zou een Europees land geweest zijn, maar u wist niet welk (CGVS, p. 7 t/m 9). Indien het een Europees land betrof, dient opgemerkt te worden dat de internationale havens van de Europese Unie als buitengrenzen worden beschouwd. De havens zijn streng beveiligd. Alle schepen die toegang wensen tot de Europese Unie worden aan strenge beveiligingsregels onderworpen. Dat jullie zomaar van een schip, afkomstig van Iran, konden stappen tot in een wagen die zomaar de haven kon uitrijden, zonder enige controle (CGVS, p. 8), is dan ook absoluut niet geloofwaardig. Dat u bedrieglijke verklaringen aflegde over de wijze waarop jullie naar België gereisd zijn, ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid.

U verklaarde dat uw echtgenote als leerkracht werkte en als lid van de leerkrachtenbond aan een demonstratie heeft deelgenomen waarbij zij gearresteerd werd. Er dient echter gewezen te worden op meerdere elementen die de geloofwaardigheid van deze bewering aantasten. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw echtgenote niet afdoende heeft aangetoond dat zij effectief als leerkracht heeft gewerkt. Hoewel hiernaar werd gevraagd, legde zij hiervan geen enkel overtuigend bewijsstuk neer zoals een contract of een loonfiche (CGVS echtgenote, p. 4, 10). Bovendien is het hoogst merkwaardig dat u, hoewel uw echtgenote tien jaar als leerkracht gewerkt heeft, bijna geen details over haar werk kon geven. U kende de directeur van de school waar ze werkte niet. U kon geen namen van collega's vernoemen. Uw echtgenote zou tegen u ook nooit over leerlingen van haar gesproken hebben. U verklaarde dat uw echtgenote ook op andere scholen dan haar laatste school had gewerkt, maar kon niet zeggen om welke andere scholen het ging (CGVS, p. 12-13). Uw echtgenote verklaarde trouwens dat zij nooit was veranderd van school, enkel één keer was veranderd van gebouw, dat naast het oude gebouw waar ze werkte lag (CGVS echtgenote, p. 3). U dacht dat uw echtgenote voor het laatst les gaf in het vierde jaar (CGVS, p. 12). Uw echtgenote verklaarde echter dat ze voor het laatst les gaf in het zesde jaar (CGVS echtgenote, p. 3). Ook van haar lidmaatschap en betrokkenheid bij de leerkrachtenbond kon uw echtgenote geen enkel begin van bewijs voorleggen (verslagen of uitnodigingen van vergaderingen etc.). U wist zelf niet te vertellen waar de vergaderingen van de leerkrachtenbond, waar uw echtgenote tien jaar lid van zou geweest zijn, doorgingen (CGVS, p. 10). Het

is ook hoogst eigenaardig dat u in de veronderstelling verkeerde dat de leerkrachtenbond een officiële organisatie was (CGVS, p. 10), terwijl uw echtgenote wist te vertellen dat dergelijke organisatie illegaal is in Iran (CGVS echtgenote, p. 3).

Ook betreffende de gerechtelijke vervolging na de arrestatie van uw echtgenote tijdens een demonstratie, dient gewezen te worden op elementen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Uw echtgenote zou enkele dagen na haar deelname aan de demonstratie een convocatie hebben gekregen om zich te melden bij de revolutionaire rechtbank. Ze moest daar voor een rechter, van wie u overigens de naam niet kent, verschijnen (CGVS, p. 13). Er dient opgemerkt te worden dat jullie deze convocatie niet kunnen voorleggen. Uw verklaring dat u niet dacht dat dit document nut zou hebben, slaat nergens op (CGVS, p. 11). Uw echtgenote verklaarde over deze convocatie dat deze nog ergens tussen jullie documenten moest zitten en dat ze haar moeder ernaar zou vragen (CGVS echtgenote, p. 7). Het is echter opmerkelijk dat u er na het gehoor wel in slaagde om kopies van jullie shenasnamehs (geboorteboekjes) voor te leggen, die ook thuis lagen, maar deze convocatie niet hebben voorgelegd en eveneens geen verklaring hebben gegeven voor het ontbreken van dit document. Toen u werd geconfronteerd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat men gerechtelijke dossiers online kan opvolgen, bleek u daar niet van op de hoogte te zijn. U verklaarde dat websites in Iran geblokkeerd zijn (CGVS, p. 15). De online opvolging van juridische dossiers in Iran wordt echter door de overheid zelf mogelijk gemaakt. Jullie beschikken dan ook over geen enkel begin van bewijs dat er tegen uw echtgenote een gerechtelijke procedure werd opgestart en dat zij vervolgd zou worden voor deelname aan een demonstratie. Het is ten slotte weinig geloofwaardig dat uw echtgenote op de revolutionaire rechtbank te horen kreeg dat zij zich zelf moest gaan aanmelden bij de rechtbank van Evin (CGVS, p. 11; CGVS echtgenote, p. 8). Het is namelijk absurd dat men van haar zou verwachten dat zij zich op eigen houtje en aldus volledig vrijwillig zou begeven naar de rechtbank die bij de beruchte Evin gevangenis - waar onder andere politieke gevangenen worden vastgehouden en naar verluidt gemarteld- hoort. Mocht men uw echtgenote daadwerkelijk hebben willen vervolgen, kan er vanuit gegaan worden dat de autoriteiten dit deden wanneer zij hiertoe de kans hadden, namelijk toen zij zich reeds had aangemeld bij de revolutionaire rechtbank en haar niet zomaar zouden hebben laten gaan, en zo zelf de mogelijkheid creëerden om te vluchten en te ontkomen aan vervolging. Het volledige gebrek aan enig bewijs en de totaal onlogische gang van zaken die u beschrijft doen besluiten dat geen geloof gehecht kan worden aan de door u en uw echtgenote aangehaalde vrees voor de Iraanse autoriteiten.

Bijkomend haalden jullie aan dat uw echtgenoteliefdesgedichten schrijft die reeds door een uitgeverij geweigerd werden omdat zij niet voldeden aan de islamitische waarden en normen. Zij zou deze ook op een website publiceren onder haar eigen naam. Jullie haalden aan dat het mogelijk was dat uw echtgenote ook hiervoor vervolgd zou kunnen worden (CGVS, p. 13; CGVS echtgenote, p. 9-10). Hierover dient opgemerkt te worden dat jullie geenszins hebben aangetoond dat de Iraanse overheid uw echtgenote zou willen vervolgen voor het schrijven van louter liefdesgedichten, temeer daar zij nooit politiek actief was en zoals hierboven werd opgemerkt jullie niet aannemelijk gemaakt hebben dat zij reeds in het oog van de Iraanse autoriteiten heeft gelopen. Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat de Iraanse autoriteiten onmogelijk over de middelen kunnen beschikken om elke vorm van dissonantie met islamitische waarden en normen op te sporen en te bestraffen. De weigering van een uitgeverij om een liefdesgedicht te publiceren volstaat ten slotte geenszins om aan te tonen dat de Iraanse autoriteiten de auteur ervan zouden willen vervolgen. Er kan dan ook geconcludeerd worden dat deze door jullie geformuleerde vrees puur hypothetisch is en niet stoelt op enig concreet element.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De kopies van de shenasnamehs en uw rijbewijs tonen hoogstens uw identiteit en nationaliteit en die van uw echtgenote aan, die hierop zich niet ter discussie staan. Het artikel betreffende de demonstratie toont aan dat deze demonstratie plaatsvond en dat er arrestaties gebeurden, hetgeen geenszins de vervolgingsfeiten van uw echtgenote aantoont. Dat uw echtgenote liefdesgedichten heeft geplaatst op het internet, is zoals hierboven werd gemotiveerd, geenszins voldoende om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot, M. S. H., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. X. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijnen hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 14 september 2016.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 186 176 van 27 april 2017 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan M. S. H.. Het arrest genomen in hoofde van de echtgenoot van verzoekende partij luidt als volgt:

“1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran. U bent getrouwd met A. N. (...) (O.V. (...)). Uw echtgenote werkte als leerkracht. Zij was lid van de leerkrachtenbond, die opkwam voor de rechten van leerkrachten. In die hoedanigheid nam zij deel aan enkele demonstraties. Op 31/4/1394 (Iraanse kalender, 22 juli 2015 in de Westerse kalender) nam zij deel aan een demonstratie, georganiseerd door de leerkrachtenbond, om te protesteren tegen de arrestatie van enkele leerkrachten. De ordediensten waren talrijk aanwezig en zij werd, samen met een 200-tal anderen, gearresteerd. Ze werd vastgehouden in het arrestatiebureau van Ettelaat (Ministerie van Informatie) en de dag zelf vrijgelaten. Een week later kreeg ze een convocatie om zich te gaan aanmelden op de revolutionaire rechtbank. Ze ging naar de rechtbank en die zei dat haar dossier al was overgedragen aan de Evin rechtbank. Ze moest zich op eigen initiatief daar gaan aanmelden. Jullie besloten echter diezelfde nacht te vertrekken. Jullie verzamelden alle nodige documenten en verkochten jullie wagen en jullie goud om de reis uit Iran te bekostigen. Jullie doken onder bij een vriend van jullie, K. M. (...). Op 26/5/1393 (17 augustus 2015) vertrokken jullie van Teheran naar Bendar Abbas, waar jullie op 28/5/1393 (19 augustus 2015) op een schip gezet werden. Jullie reisden gedurende een maand en zes dagen met dit schip. Jullie verbleven in een kleine kamer met een raampje. Het schip waarmee jullie reisden, legde aan in een voor u onbekend Europees land. Jullie stapten van het schip in een wagen die jullie in een zevental uur naar België bracht, waar jullie op 28 september 2015 een asielaanvraag indienden. U bent in het bezit van volgende documenten: een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje) en die van uw echtgenote, uw origineel rijbewijs, een artikel betreffende de demonstratie waaraan uw echtgenote deelnam en gedichten van uw vrouw.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele elementen in uw verklaringen als in de verklaringen van uw echtgenote die de geloofwaardigheid van de door jullie beweerde reisweg op de helling zetten. Jullie beweerden met een schip van Iran (Bendar Abbas) naar Europa te zijn gereisd. U kon echter nauwelijks details vertellen over hoe jullie deze gecompliceerde reisroute hebben afgelegd. U dacht dat jullie hadden gereisd met een vrachtschip omdat u containers had gezien. Toen u werd uitgelegd dat het niet eenvoudig is om zomaar op een vrachtschip te geraken aangezien het laden en lossen met kranen gebeurt, zei u dat het kon zijn dat het toch een passagiersschip betrof (CGVS, p. 6-7). Uw echtgenote wist niet te vertellen welk soort schip het was. Ze kon enkel zeggen dat het een groot schip was maar wist niet of het vracht vervoerde (CGVS echtgenote, p. 5). Het is overigens merkwaardig dat u aanvankelijk verklaarde dat jullie met een trap het schip zijn opgestapt en later, nadat u was geconfronteerd met het feit dat men niet zomaar op een vrachtschip kan stappen, verklaarde dat u niet wist hoe u het moest uitleggen, het eigenlijk niet meer wist en ook niet goed had opgelet hoe u op dat schip was geraakt (CGVS, p. 7). Hoewel jullie een raam gehad zouden hebben in jullie cabine in het schip, had u geen enkele informatie over het traject dat het schip had afgelegd om Europa te bereiken. U wist niet of jullie via het Suezkanaal waren gereisd. U wist ook niet in welk land jullie aangemeerd zijn. Het zou een Europees land geweest zijn, maar u wist niet welk (CGVS, p. 7 t/m 9). Indien het een Europees land betrof, dient opgemerkt te worden dat de internationale havens van de Europese Unie als buitengrenzen worden beschouwd. De havens zijn streng beveiligd. Alle schepen die toegang wensen

tot de Europese Unie worden aan strenge beveiligingsregels onderworpen. Dat jullie zomaar van een schip, afkomstig van Iran, konden stappen tot in een wagen die zomaar de haven kon uitrijden, zonder enige controle (CGVS, p. 8), is dan ook absoluut niet geloofwaardig. Dat u bedrieglijke verklaringen aflegde over de wijze waarop jullie naar België gereisd zijn, ondermijnt dan ook uw algemene geloofwaardigheid.

U verklaarde dat uw echtgenote als leerkracht werkte en als lid van de leerkrachtenbond aan een demonstratie heeft deelgenomen waarbij zij gearresteerd werd. Er dient echter gewezen te worden op meerdere elementen die de geloofwaardigheid van deze bewering aantasten. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw echtgenote niet afdoende heeft aangetoond dat zij effectief als leerkracht heeft gewerkt. Hoewel hiernaar werd gevraagd, legde zij hiervan geen enkel overtuigend bewijsstuk neer zoals een contract of een loonfiche (CGVS echtgenote, p. 4, 10). Bovendien is het hoogst merkwaardig dat u, hoewel uw echtgenote tien jaar als leerkracht gewerkt heeft, bijna geen details over haar werk kon geven. U kende de directeur van de school waar ze werkte niet. U kon geen namen van collega's vernoemen. Uw echtgenote zou tegen u ook nooit over leerlingen van haar gesproken hebben. U verklaarde dat uw echtgenote ook op andere scholen dan haar laatste school had gewerkt, maar kon niet zeggen om welke andere scholen het ging (CGVS, p. 12-13). Uw echtgenote verklaarde trouwens dat zij nooit was veranderd van school, enkel één keer was veranderd van gebouw, dat naast het oude gebouw waar ze werkte lag (CGVS echtgenote, p. 3). U dacht dat uw echtgenote voor het laatst les gaf in het vierde jaar (CGVS, p. 12). Uw echtgenote verklaarde echter dat ze voor het laatst les gaf in het zesde jaar (CGVS echtgenote, p. 3). Ook van haar lidmaatschap en betrokkenheid bij de leerkrachtenbond kon uw echtgenote geen enkel begin van bewijs voorleggen (verslagen of uitnodigingen van vergaderingen etc.). U wist zelf niet te vertellen waar de vergaderingen van de leerkrachtenbond, waar uw echtgenote tien jaar lid van zou geweest zijn, doorgingen (CGVS, p. 10). Het is ook hoogst eigenaardig dat u in de veronderstelling verkeerde dat de leerkrachtenbond een officiële organisatie was (CGVS, p. 10), terwijl uw echtgenote wist te vertellen dat dergelijke organisatie illegaal is in Iran (CGVS echtgenote, p. 3).

Ook betreffende de gerechtelijke vervolging na de arrestatie van uw echtgenote tijdens een demonstratie, dient gewezen te worden op elementen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Uw echtgenote zou enkele dagen na haar deelname aan de demonstratie een convocatie hebben gekregen om zich te melden bij de revolutionaire rechtbank. Ze moest daar voor een rechter, van wie u overigens de naam niet kent, verschijnen (CGVS, p. 13). Er dient opgemerkt te worden dat jullie deze convocatie niet kunnen voorleggen. Uw verklaring dat u niet dacht dat dit document nut zou hebben, slaat nergens op (CGVS, p. 11). Uw echtgenote verklaarde over deze convocatie dat deze nog ergens tussen jullie documenten moest zitten en dat ze haar moeder ernaar zou vragen (CGVS echtgenote, p. 7). Het is echter opmerkelijk dat u er na het gehoor wel in slaagde om kopies van jullie shenasnamehs (geboorteboekjes) voor te leggen, die ook thuis lagen, maar deze convocatie niet hebben voorgelegd en eveneens geen verklaring hebben gegeven voor het ontbreken van dit document. Toen u werd geconfronteerd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat men gerechtelijke dossiers online kan opvolgen, bleek u daar niet van op de hoogte te zijn. U verklaarde dat websites in Iran geblokkeerd zijn (CGVS, p. 15). De online opvolging van juridische dossiers in Iran wordt echter door de overheid zelf mogelijk gemaakt. Jullie beschikken dan ook over geen enkel begin van bewijs dat er tegen uw echtgenote een gerechtelijke procedure werd opgestart en dat zij vervolgd zou worden voor deelname aan een demonstratie. Het is ten slotte weinig geloofwaardig dat uw echtgenote op de revolutionaire rechtbank te horen kreeg dat zij zich zelf moest gaan aanmelden bij de rechtbank van Evin (CGVS, p. 11; CGVS echtgenote, p. 8). Het is namelijk absurd dat men van haar zou verwachten dat zij zich op eigen houtje en aldus volledig vrijwillig zou begeven naar de rechtbank die bij de beruchte Evin gevangenis - waar onder andere politieke gevangenen worden vastgehouden en naar verluidt gemarteld - hoort. Mocht men uw echtgenote daadwerkelijk hebben willen vervolgen, kan er vanuit gegaan worden dat de autoriteiten dit deden wanneer zij hiertoe de kans hadden, namelijk toen zij zich reeds had aangemeld bij de revolutionaire rechtbank en haar niet zomaar zouden hebben laten gaan, en zo zelf de mogelijkheid creëerden om te vluchten en te ontkomen aan vervolging. Het volledige gebrek aan enig bewijs en de totaal onlogische gang van zaken die u beschrijft doen besluiten dat geen geloof gehecht kan worden aan de door u en uw echtgenote aangehaalde vrees voor de Iraanse autoriteiten.

Bijkomend haalden jullie aan dat uw echtgenoteliefdesgedichten schrijft die reeds door een uitgeverij geweigerd werden omdat zij niet voldeden aan de islamitische waarden en normen. Zij zou deze ook op een website publiceren onder haar eigen naam. Jullie haalden aan dat het mogelijk was dat uw echtgenote ook hiervoor vervolgd zou kunnen worden (CGVS, p. 13; CGVS echtgenote, p. 9-10). Hierover dient opgemerkt te worden dat jullie geenszins hebben aangetoond dat de Iraanse overheid uw echtgenote zou willen vervolgen voor het schrijven van louter liefdesgedichten, temeer daar zij nooit politiek actief was en zoals hierboven werd opgemerkt jullie niet aannemelijk gemaakt hebben dat zij

reeds in het oog van de Iraanse autoriteiten heeft gelopen. Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat de Iraanse autoriteiten onmogelijk over de middelen kunnen beschikken om elke vorm van dissonantie met islamitische waarden en normen op te sporen en te bestraffen. De weigering van een uitgeverij om een liefdesgedicht te publiceren volstaat ten slotte geenszins om aan te tonen dat de Iraanse autoriteiten de auteur ervan zouden willen vervolgen. Er kan dan ook geconcludeerd worden dat deze door jullie geformuleerde vrees puur hypothetisch is en niet stoelt op enig concreet element.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De kopies van de shenasnamehs en uw rijbewijs tonen hoogstens uw identiteit en nationaliteit en die van uw echtgenote aan, die hierop zich niet ter discussie staan. Het artikel betreffende de demonstratie toont aan dat deze demonstratie plaatsvond en dat er arrestaties gebeurden, hetgeen geenszins de vervolgingsfeiten van uw echtgenote aantoont. Dat uw echtgenote liefdesgedichten heeft geplaatst op het internet, is zoals hierboven werd gemotiveerd, geenszins voldoende om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3, 5, 7, 8, 9, 10, 11 en 14 EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 23 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, en van “(d)e algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur: beginsel van zorgvuldigheid; beginsel van redelijkheid; beginsel van proportionaliteit; beginsel van de gezinseenheid”.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

De schending van de artikelen 5, 7, 8, 9, 10, 11 en 14 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de Commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.2.2. Waar verzoekende partij de schending inroept van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 23 van voormelde richtlijn 2004/83/EG, van artikel 23 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, van de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van het beginsel van de gezinseenheid, stelt de Raad vast dat zij niet aanvoert op welke manier voormelde artikelen en voormeld beginsel door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van

een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 23 van voormelde richtlijn 2004/83/EG, artikel 23 van voormelde richtlijn 2011/95/EU, de artikelen 4 en 26 van voormeld koninklijk besluit van 11 juli 2003 en het beginsel van de gezinseenheid zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift de motivering in de bestreden beslissing dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door haar en haar echtgenote beweerde reisweg ongemoed laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. De Raad treedt verwerende partij bij in de motivering dat het gegeven dat verzoekende partij en haar echtgenote bedrieglijke verklaringen aflegden over de wijze waarop zij naar België gereisd zijn hun algemene geloofwaardigheid ondermijnt.

2.2.6. Voorts is de Raad van oordeel dat verwerende partij op goede gronden heeft geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat de echtgenote van verzoekende partij als leerkracht werkte en als lid van de leerkrachtenbond aan een demonstratie heeft deelgenomen waarbij zij gearresteerd werd daar (i) haar echtgenote niet afdoende heeft aangetoond dat zij effectief als leerkracht heeft gewerkt gezien zij hiervan geen enkel overtuigend bewijsstuk neerlegde, (ii) verzoekende partij bijna geen details kon geven over het werk van haar echtgenote, (iii) de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote over het werk van haar echtgenote op verschillende punten niet overeenkwamen, (iv) ook van het lidmaatschap en betrokkenheid van haar echtgenote bij de leerkrachtenbond geen enkel begin van bewijs kon worden voorgelegd, (v) verzoekende partij niet eens wist waar de vergaderingen van de leerkrachtenbond, waar haar echtgenote tien jaar lid van zou geweest zijn, doorgingen, (vi) de verklaringen van verzoekende partij over de leerkrachtenbond niet

overeenstemden met de verklaringen van haar echtgenote, (vii) de door haar echtgenote ontvangen convocatie niet kan worden voorgelegd en evenmin een afdoende verklaring wordt gegeven voor het ontbreken ervan, (viii) evenmin enig begin van bewijs wordt neergelegd dat er tegen de echtgenote van verzoekende partij een gerechtelijke procedure werd opgestart en dat zij vervolgd zou worden voor deelname aan een demonstratie en (ix) de door verzoekende partij en haar echtgenote verklaarde gang van zaken tijdens de gerechtelijke procedure totaal onlogisch is. Voormelde vaststellingen worden ondersteund door de gegevens in het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich dienaangaande beperkt tot het betoog dat verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt, erop wijzend dat zij wel degelijk veel details over het beroep van haar echtgenote wist, dat zij ook verschillende zaken wist aangaande de demonstraties waaraan haar echtgenote deelnam, de arrestatie van haar echtgenote en de gerechtelijke vervolging, dat haar echtgenote uitgebreide verklaringen kon afleggen over haar werk als leerkracht en dat er geen tegenstrijdigheden waren tussen hun verklaringen. Ter staving van haar betoog citeert verzoekende partij uit haar gehoorverslag en dat van haar echtgenote.

De Raad bemerkt evenwel vooreerst dat, daar waar verzoekende partij stelt dat er geen tegenstrijdigheden waren tussen hun verklaringen, verzoekende partij voorbijgaat aan de motivering in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote over het werk van haar echtgenote en over de leerkrachtenbond niet met elkaar overeenstemmen. Verder is de Raad van oordeel dat het gegeven dat verzoekende partij bepaalde zaken wel wist over het werk van haar echtgenote, de demonstraties waaraan haar echtgenote deelnam, de arrestatie van haar echtgenote en de gerechtelijke vervolging, geen afbreuk doet aan de vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt dat verzoekende partij nauwelijks details wist over het werk van haar echtgenote, aan de vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote aangaande het werk van haar echtgenote op verschillende punten niet overeenkwamen, aan de vaststelling dat verzoekende partij niet eens wist waar de vergaderingen van de leerkrachtenbond, waar haar echtgenote tien jaar lid van zou geweest zijn, doorgingen, aan de vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partij over de leerkrachtenbond niet overeenstemmen met de verklaringen van haar echtgenote en de vaststelling dat de door verzoekende partij en haar echtgenote verklaarde gang van zaken tijdens de gerechtelijke procedure totaal onlogisch is. Evenmin biedt verzoekende partij hiermee een afdoende verklaring voor het ontbreken van enig begin van bewijs aangaande het werk van haar echtgenote, het lidmaatschap en betrokkenheid van haar echtgenote bij de leerkrachtenbond, de arrestatie van haar echtgenote en de gerechtelijke procedure die tegen haar echtgenote zou zijn opgestart waarbij zij vervolgd zou worden voor deelname aan een demonstratie. Voormelde vaststellingen in de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote omtrent het werk van haar echtgenote als leerkracht, de leerkrachtenbond waarbij haar echtgenote betrokken was en de gerechtelijke vervolging van haar echtgenote, en de vaststelling dat verzoekende partij en haar echtgenote geen enkel begin van bewijs bijbrengen, noch van het werk van haar echtgenote, noch van het lidmaatschap en betrokkenheid van haar echtgenote bij de leerkrachtenbond, noch van de arrestatie van haar echtgenote en noch van de gerechtelijke procedure die tegen haar echtgenote zou zijn opgestart, ondergraven wel degelijk op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij en haar echtgenote voorgehouden asielrelaas. Van een kennelijke beoordelingsfout door verwerende partij is dan ook geenszins sprake.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in verband met de motivering in de bestreden beslissing dat de door haar en haar echtgenote geformuleerde vrees omwille van het feit dat haar echtgenote liefdesgedichten schrijft puur hypothetisch is en niet stoelt op enig concreet element, betoogt dat door verwerende partij geen nauwkeurige analyse werd gemaakt van deze kwestie, dat de motivering slechts gesteund is op algemeenheden en dat zij en haar echtgenote wel degelijk een gegronde vrees hebben voor vervolging omwille van deze gedichten, meent de Raad dat verzoekende partij geenszins kan worden bijgetreden in haar betoog. Immers wordt door verwerende partij rekening gehouden met de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote dienaangaande, doch wordt terecht geoordeeld dat zij geenszins hebben aangetoond dat de Iraanse overheid de echtgenote van verzoekende partij zou willen vervolgen voor het schrijven van louter liefdesgedichten, temeer daar haar echtgenote nooit politiek actief was en zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat de echtgenote van verzoekende partij reeds in het oog van de Iraanse autoriteiten heeft gelopen. De Raad bemerkt nog dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft.

2.2.8. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken

geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”. Zoals supra uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 18 en 19), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 15 december 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk maakt. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat in casu niet het geval is. Verwerende partij toont in haar motivering op afdoende wijze aan dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, waardoor de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.13. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.“

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat ook verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 15 december 2015 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT